

Dokuzuncu Pencere-2- Her bir taifesi icma ve tevatür kuvvetini taşıyan bütün...

Her bir taifesi icma ve tevatür kuvvetini taşıyan bütün âriflerin hakikatli marifetleri, bütün şâkirler taifesinin semeredar şükürleri ve bütün zâkirlerin feyizli zikirleri ve bütün hâmidlerin nimet artıran hamdleri ve bütün muvahhidlerin bürhanlı tevhidleri ve tavsifleri ve bütün muhiblerin hakiki muhabbet ve aşkları ve bütün müridlerin sadık irade ve rağbetleri ve bütün münîblerin ciddi talep ve inabeleri, yine Maruf, Mezkûr, Meşkûr, Mahmud, Vâhid, Mahbub, Mergub, Maksud olan o Mabud-u Ezelî'nin vücub-u vücudunu ve kemal-i rububiyetini ve vahdetini gösterdiği gibi...

Her bir taifesi icma ve tevatür kuvvetini taşıyan

Tevatür: Yalan üzerine birleşmesi imkânsız ordu gibidir. **Tevatür**, bir haberi öyle çok ve öyle farklı karakterde insanın vermesidir ki; akıl, “Bu kadar insanın hepsi birden sözleşip yalan uydurmuş olamaz” der. **Tevatür (Sayıca Çokluk):**

Hiç gitmediğin bir kıtanın, örneğin Antartika'nın varlığından nasıl eminsin? Oradan gelen binlerce bilim insanı, turist ve çekilen binlerce fotoğraf var. Bu insanlar birbirini tanımaz, farklı dilleri konuşur ve farklı amaçları vardır. İşte bu tevatürdür.

İcma: Kelime anlamı olarak “toplanmak, birleşmek, ittifak etmek” demektir. İslam hukukunda ve akide ilminde ise; **bir asırda yaşayan bütün âlimlerin dini bir hüküm üzerinde fikir birliğine varmalarıdır.**

Bir hastalığın tedavisi hakkında mahalle bakkalının veya komşunun yorumu zayıftır. Fakat dünyanın en iyi **100 tıp profesörü** bir araya gelse ve “Bu ilaç bu hastalığı kesin iyileştirir” diye imza atsa; buna karşı çıkmak akıl kârı mıdır? İşte İmam-ı Azam, İmam-ı Şafi ve İmam-ı Gazali gibi binlerce manevi doktorun bir hakikat üzerinde birleşmesi de böyle sarsılmaz bir icmadır.

Eğer bir odada 100 dürüst kişi “İçeride yılan var” dese (**tevatür**) ve 10 tane de yılan uzmanı “Evet, bu bir engerektir” diye onaylasa (**hem icma, hem tevatür**); o odaya “Ben görmüyorum, o halde yoktur” diyerek girmek intihardır. Maneviyatta da bu kadar şahidi

dinlememek, ebedi bir hüsrana göz göre göre yürümektir.

Bu cümle bundan sonra zikredilecek her taifeye şamildir. Metindeki **“Her bir taifesi icma ve tevatür kuvvetini taşıyan...”** ibaresi, aslında takip eden bütün o manevi orduların (arifler, şâkirler, zâkirler, muhibler, müridler) her birinin kendi içinde ne kadar sarsılmaz birer delil olduğunu ilan eden bir **“üst başlık”** hükmündedir.

bütün âriflerin hakikatli marifetleri,

“Ârif”, bilen ve tanıyan demektir; **“marifet”** ise sıradan bir bilgi değil, kalbe yerleşmiş, sarsılmaz bir Allah tanıma ilmidir. Allah’ı isim ve sıfatlarıyla tanıyan binlerce büyük âlim ve arif, sanki sözleşmiş gibi aynı hakikatleri söylerler. Onların bu “ittifakı”, sarsılmaz bir doğruyu ifade eder.

Bir meyvenin tadını sadece duymakla, o meyveyi bizzat yiyip lezzetini almak arasında dağlar kadar fark vardır. Ârifler, Allah’ın varlığını sadece kitaplardan okumamışlar; “marifetullah” dediğimiz o manevi lezzeti bizzat ruhlarında tatmışlardır.

Dünyanın her yerindeki milyonlarca arifin, “Biz o manevi huzuru ve marifeti bulduk, bu yol haktır” diye ittifak etmesi; yalan üzerine birleşmesi imkânsız bir İlmi Tevatürdür. **Bir kişi yanılabilir, ama milyonlarca dâhi ârif aynı noktada yanılmaz.**

Eğer kâinatın her bir zerresi bir mektup ise, ârifler o mektubu okuyan okuyuzarlardır. Milyonlarca okuyuzar aynı mektuptan aynı ismi (Allah) okuyorsa; o ismi inkâr etmek, okuma yazma bilmeyen birinin “Orada bir şey yazmıyor” demesi gibi bir cehalettir.

bütün şâkirler taifesinin semeredar şükürleri

Bir sofrada harika yemekler yiyen misafirler, sürekli ev sahibini övüp teşekkür ediyorsa; o teşekkür sesleri, mutfakta o yemekleri hazırlayan cömert bir ev sahibinin varlığını ispat eder.

Dünyanın her köşesinde, birbirinden habersiz milyonlarca şâkirin (şükredenin) aynı “Rezzak” ismine yönelip teşekkür etmesi, rızkın tesadüf olmadığını gösterir.

Yeryüzünde her saniye milyonlarca sofradan “Elhamdülillah” sesleri yükseliyorsa, bu sesler tesadüfün değil, sonsuz bir cömertlik sahibinin varlığının ilanıdır.

Eğer rızıklar farklı yerlerden gelseydi, şükürler de dağılırdı. **Ama bütün şâkirlerin kalbi tek bir kapıya (Allah’a) bakıyorsa, bu o Kapı’nın teklifini ve birliğini (Vahdeti) güneş gibi ispat eder.**

ve bütün zâkirlerin feyizli zikirleri

“**Zâkir**”, Allah’ı zikreden, her an O’nu hatırlayan ve dertlerine O’nun ismiyle derman arayan demektir.

Bir ordudaki binlerce asker, birbirini tanımasalar bile karşılaştıklarında aynı “parolayı” söylüyorlarsa, bu durum hepsinin aynı kumandana bağlı olduklarını ve aynı ordunun neferi olduklarını ispat eder.

Zikir, müminin parolasıdır. Bir zâkir “Lâ ilahe illallah” dediğinde, aslında kâinattaki bütün zerrelere aynı parolayı paylaşmış olur.

Atomların dönüşünden galaksilerin devrine kadar her şey fitri bir zikir içindeyken, insanın da iradesiyle bu zikre katılması; kâinatın dev bir “Zikirhane” olduğunu ve tek bir Mezkûr’u ilan ettiğini gösterir.

Eğer yeryüzünde her saniye milyonlarca dil “Allah” diyorsa ve bu zikir o kalplere tarif edilemez bir saadet veriyorsa; bu nurani pencere, bize kâinatın tek bir Mabud-u Ezelî’ye ait olduğunu ve her zikrin O’nun kapısını çalan birer halka olduğunu gösterir.

Bir şehirde herkes aynı ismi sayıklıyor ve o ismin büyüklüğünü anlatıyorsa; o isim hayali olamaz. O isim, herkesin kalbinde izi olan gerçek bir Sultan’ın ismidir.

ve bütün hâmidlerin nimet artıran hamdleri

Dünyanın her tarafında, her sofrada, her şifa bulan hastada, her dertten kurtulanda aynı ses yükselir: “Hamdolsun!”

Milyonlarca “Hâmid”in (şükredenin) birbirinden habersizce aynı makama (Allah’a) teşekkür etmesi, o nimetlerin tek bir merkezden geldiğini ispat eder.

Eğer yemekler farklı aşçılardan gelseydi, herkes başka tarafa teşekkür ederdi. Ama bütün hamdler tek bir makama gidiyorsa; demek ki bütün nimetler tek bir elden çıkıyor ve tek bir Mabud-u Mutlak’ı gösteriyor.

Metindeki “nimet artıran hamdler” ifadesi, Kur’an’daki “Şükrederseniz artırırım” (İbrahim, 7) ayetinin bir tefsiridir. Hamd, manevi bir tohumdur; dilden döküldüğü an Rahmet hazinesinden yeni nimetleri üzerine çeker.

ve bütün muvahhidlerin bürhanlı tevhidleri ve tavsifleri

Bu ifade, sadece “Allah birdir” demekle kalmayan, bu hakikati kâinatın her zerresinde ispat (bürhan) ederek haykıran akıl ve mantık ordusunu anlatır. “Muvahhid”, Allah’ı birleyen; “tavsif” ise O’nun eşsiz sıfatlarını (Kudret, İlim, Hikmet) delilleriyle tarif eden demektir.

Muazzam bir saray var ve bu sarayın binlerce kapısı mevcut. Binlerce akıllı zat elinde birer anahtarla geliyor. Her biri kendi kapısını açıyor ve içeride aynı Sultan’ın imzasını, aynı süslemeleri ve aynı cömertliği görüp O’nu tarif ediyor (tavsif).

Kâinat bir saraydır. Çiçek bir kapı, güneş bir kapı, insan vücudu bir kapıdır. Muvahhidler, akıl anahtarıyla bu kapıları açar ve her kapının ardında Allah’ın sonsuz ilmini ve birliğini (Tevhid) okurlar.

Milyonlarca zekânın, trilyonlarca farklı delilden yola çıkıp hep aynı “Bir”e ulaşması; o yolun hakikat olduğunu ispat eder.

Eğer kâinattaki atomlardan galaksilere kadar her şey aynı “Tevhid” mührünü taşıyorsa ve milyonlarca keskin zekâ bu mührü okuyup tasdik ediyorsa; bu nurani pencere, **bize kâinatın tek bir Mabud-u Ezelî’ye ait olduğunu gündüz gibi gösterir.**

ve bütün muhiblerin hakiki muhabbet ve aşkları

İnsan kalbindeki bitmek bilmeyen “sonsuz sevgi” ve “sonsuz arzu” (Maksud), fani ve ölümlü şeylerle tatmin olmaz. Bu şiddetli aşk, sevilmeye layık olan ebedi bir Sevgiliyi (Mahbub) gösterir.

Bir pusulanın iğnesi sürekli kuzeyi gösteriyorsa, orada mıknatıslı bir kutup var demektir. İnsan kalbinin pusulası da sürekli ebediyeti ve Allah’ı arzuluyorsa; o kalbi çeken bir Cemal Sahibi var demektir.

Eğer dünyada “su” diye bir şey olmasaydı, insanın içinde “susuzluk” hissi de olmazdı. Acıkmak, yemeğin varlığına en büyük delildir.

Ruhumuzdaki o bitmek bilmeyen “Aşk ve Muhabbet” hissi, sevilmeye layık ebedi bir Mahbub’un varlığının ruhumuzdaki yankısıdır.

Milyonlarca arifin, velinin ve müminin “Biz O’nu bulduk ve seviyoruz” diye feryat etmeleri; yalan üzerine birleşmesi imkânsız bir kalbi tevatürdür. **Bir kişi “Aşığım” dese belki şüphe edilir, ama milyonlarca insan aynı aşkla dünyayı terk ediyorsa, o Sevgili (Allah) her şeyden daha gerçektir.**

ve bütün müridlerin sadık irade ve rağbetleri ve

“Mürid” kelimesi burada hem tasavvufi anlamda bir rehberle bağlananları, hem de genel manada “Allah’ın rızasını irade eden” (isteyen) herkesi kapsar.

Günebakan (ayçiçeği) çiçeği, güneş nerede olursa olsun yüzünü oraya döner. Onun bu “rağbeti” ve boynunu büküp güneşi araması, güneşin varlığını haykırır.

“Müridlerin sadık iradeleri”, yani Allah dostlarının ve hakikat arayanların bütün dünyevi menfaatleri bırakıp sadece Allah’ın rızasını istemeleri; tıpkı günebakanın güneşe dönmesi gibidir. Milyonlarca müridin (isteyenin) farklı coğrafyalarda, farklı dillerde hep aynı “Rıza”yı ve aynı “Nur”u araması; hepsinin üzerinde aynı Güneş’in (Vâhid-i Ehad) tecelli ettiğini ispat eder

Bir kâğıdın altına mıknatıs koysanız, üstündeki demir tozları hemen bir şekil alarak o mıknatısa doğru yönelirler.

Kâinatta milyonlarca kalbin (müridlerin) dünyadan ve içindikilerden yüz çevirip Allah’a yönelmesi, o kalpleri çeken muazzam bir cazibe sahibinin varlığını gösterir. **Bu kadar çok kalbin aynı “Aşk” ve “İrade” ile aynı noktaya yönelmesi; tesadüf olamaz, yalan olamaz. Bu, yalan üzerine birleşmesi imkânsız bir tevatürdür.**

bütün münîblerin ciddi talep ve inabeleri,

Bu ifade, ruhun hatalardan arınıp aslına dönme çabasının ve pişmanlıkla karışık o samimi yönelişinin, kâinat çapında nasıl devasa bir şahitlik olduğunu anlatır. “Münîb”, gönlünü Allah’a çeviren, her hadisede O’na sığınan ve tövbe ile O’na yönelen demektir.

Başı sıkışan, kalbi daralan her insanın “Ey Rabbim!” diyerek O’na dönmesi ve sığınmasıdır. Gecenin karanlığında kaybolan herkesin aynı ışığa doğru koşması, o ışığın gerçek bir kurtuluş merkezi olduğunu ispat eder.

Kalabalık annesini kaybeden bir çocuk, korku içinde sağa sola koşar. Karşısına çıkan oyuncaklar veya şekerler onu tatmin etmez; o sadece “Anne!” diye ağlar. Ne zaman annesini bulup eteğine yapışsa, bütün korkusu geçer.

İşte “münîblerin ciddi talepleri”, bu dünyada kendini garip hisseden ruhun, asıl sahibini arama çığılığıdır. İnsanın her darda kaldığında, her vicdan azabı çektiğinde gayri ihtiyari olarak semaya el açıp O’na sığınması, sahipsiz olmadığını ve sığınılacak tek bir Mercii olduğunu gösterir.

Dağların tepesinden, vadilerin arasından binlerce küçük dere akar. Hepsinin yolu farklıdır, yatakları ayrıdır; ama hepsi sonunda aynı denize dökülmek için can atar.

Dünyanın her yerindeki tövbe-kârların, abidlerin ve kalbi kırıkların (münîblerin) duaları ve

yönelişleri, ayrı yollardan gelen nehirler gibidir. Hepsinin aynı “Rahmet Denizi”ne (Vâhid-i Ehad) dökülmesi; kâinatın her yerinde hükmü geçen tek bir Sultan’ın varlığını ve birliğini ispat eder.

Bir kişinin yönelmesi bir işaret olabilir; ama milyonlarca “münîb”in ciddi bir talep ve samimiyetle (inabe) aynı kapıyı çalması, o kapının ardında bir “Maksud” (istenen) ve “Mercii” (sığınılan) olduğunu kesinleştirir.

yine Maruf, Mezkûr, Meşkûr, Mahmud, Vâhid, Mahbub, Mergub, Maksud olan o Mabud-u Ezeli’nin vücub-u vücudunu ve kemal-i rububiyetini ve vahdetini gösterdiği gibi...

Metnin bu kısmı, az önce sayılan bütün o “manevi orduların” (arifler, zakirler, şakirler...) yaptıkları fiillerin, Allah’ın hangi güzel isimlerine ve sıfatlarına ayna olduğunu bir **sonuç bildirgesi** gibi ilan eder.

Buradaki mantık şudur: Eğer bir yerde “tanıma” varsa, orada **“Tanınan”** biri vardır. Eğer bir “şükür” varsa, bir **“Şükredilen”** vardır.

Taife (Grup)	Yapılan Fiil	Allah’ın İşaret Edilen İsmi / Sıfatı
Ârifler	Marifet (Tanıma)	Maruf: Bilinen, tanınan, her şeyle kendini tanıttıran
Zâkirler	Zikir (Anma)	Mezkûr: Her an hatırlanan, dillerde ve kalplerde anılan
Şakirler	Şükür (Teşekkür)	Meşkûr: Şükrün tek adresi, şükredilmeye layık olan
Hâmidler	Hamd (Övgü)	Mahmud: Sonsuz kemal sahibi, her türlü övgüye layık
Muvahhidler	Tevhid (Birleme)	Vâhid: Ortağı olmayan, her şeyin dizgini elinde olan Tek
Muhibler	Muhabbet (Aşk)	Mahbub: Gerçek sevginin kaynağı, sevilmeye en layık olan
Müridler	İrade ve Rağbet	Mergub: En çok arzulanan, yönelinen Zât
Münîbler	İnabe (Yöneliş)	Maksud: Bütün yönelişlerin nihai hedefi

Bu Eşleşmenin İspat Gücü

Bu cümle, kâinatın devasa bir **“Yüzleşme ve Tasdik”** meydanı olduğunu ispat eder. Bunu şu üç sarsıcı sonuçla özetleyebiliriz:

1. **Vücub-u Vücut (Varlığının Zorunluluğu):** Eğer dünyada milyonlarca “aç” insan varsa, bu “Yemek” gerçeğini ispat eder. Aynı şekilde; milyonlarca kalpte **Maruf, Mezkûr, Mahbub** arayışı ve bulunuşu varsa; bu durum, o isimlerin sahibinin (Allah) varlığının güneşten daha zahir olduğunu ispat eder.
2. **Kemal-i Rububiyet (Eksiksiz Terbiye ve İdare):** Bu kadar farklı grubun (ariften muhibbe kadar) hepsinin ruhsal ihtiyaçlarının tam vaktinde ve tam kıvamında karşılanması; her birinin ayrı bir tat alması, Allah’ın her şeyi ne kadar mükemmel bir şefkat ve hikmetle terbiye ettiğini gösterir.
3. **Vahdet (Birlik):** Bütün bu yolların (marifet, şükür, zikir, aşk) en sonunda gelip **tek bir kapıda** birleşmesi; kâinatta tesadüfe yer olmadığını ve her şeyin tek bir **Mabud-u Ezelî**’ye (Ebedi İbadet Edilen) aktığını gösterir.

Dersin Özü: Senin kalbindeki her bir duygu (sevmek, istemek, şükretmek, merak etmek), aslında Allah’ın bir ismine açılan bir telefon hattı gibidir.

- Merakın **Maruf**’u arar,
- Şükrün **Meşkûr**’u bulur,
- Aşkın **Mahbub**’a yapışır.

Bu kadar hattın tek bir santrale bağlanması, o Santralin (Allah) varlığını ve birliğini kainat genişliğinde ilan eder.